

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6CdoR/9/2024
Identifikačné číslo spisu:	2322201527
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2322201527.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: N. R., narodená X. C. XXXX, v konaní zastúpená Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Galanta, trvale bytom ako matka, toho času v striedavej osobnej starostlivosti rodičov - matky: H. U., narodená X. K. XXXX, adresa trvalého pobytu E., B. L. XXXX/XX, v konaní zastúpená: JUDr. Jarmila Jonášová, advokátka, Bratislava, Bajzova 1 a otca: B. K. R., narodený XX. O. XXXX, adresa trvalého pobytu D. XXXX, zastúpený: JUDr. Miloš Baranec, advokát, Banská Bystrica, Majerská cesta 96, o návrhu otca na zmenu vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu a o vzájomnom návrhu matky na zmenu zverenia, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 19P/66/2022, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 13CoP/33/2023 z 20. decembra 2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Konanie na súde prvej inštancie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k 19P/66/2022-331 zo dňa 13. apríla 2023 návrh otca a vzájomný návrh matky zamietol (výrok I.). Zároveň druhým výrokom rozhodol, že účastníci konania nemajú právo na náhradu trov konania.

2. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bol návrh otca na zmenu rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 19P/104/2020-390 z 18. októbra 2021 v znení jeho doplnenia rozsudkom č. k. 19P/104/2020-392 z 18. októbra 2021 v časti určenia výživného na maloletú N. R., a to tak, aby bola uložená povinnosť matke prispievať na maloletú N. sumou 800 eur mesačne k rukám otca maloletej a návrh matky maloletej na zmenu práve citovaného rozhodnutia v časti zverenia maloletej do osobnej starostlivosti rodičov a v časti určenia rozsahu vyživovacej povinnosti otca voči maloletej, a to tak, aby maloletá bola zverená do osobnej starostlivosti matky a otcovi bola určená povinnosť prispievať na výživu maloletej N. sumou 300 eur mesačne a aby bol upravený styk otca s maloletou.

3. Okresný súd na odôvodnenie rozsudku uviedol, že otec maloletej sa svojim návrhom domáhal zmeny ostatného rozhodnutia súdu o úprave práv a povinností rodičov k maloletej N., a to uložením povinnosti matke platiť na maloletú výživné najskôr vo výške 100 eur mesačne a neskôr v závislosti od okolností zistených vykonaným dokazovaním vo výške 800 eur mesačne, eventuálne sa domáhal zrušenia svojej vyživovacej povinnosti k maloletej.

4. Matka vzájomným návrhom taktiež žiadala súd o zmenu ostatného rozhodnutia, a to v časti zverenia maloletej do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, a to tak, že maloletá N. bude zverená do jej osobnej starostlivosti a otcovi bude uložená povinnosť platiť na maloletú výživné vo výške 300 eur mesačne a zároveň mu bude upravený styk s maloletou.

5. Vec súd prvej inštancie právne posúdil ako nárok rodičov a maloletých detí na zmenu rozsudku o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a výžive maloletých v prípade zmeny pomerov, a to podľa § 121 a § 157 CMP (zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej len „CMP“), § 5 písm. a/ až i/, § 26, § 36 ods. 1, § 24 ods. 1, ods. 3, 4, 5 a ods. 6, § 62 ods. 1 až ods. 7 ZR (zákon č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „ZR“) a § 217 ods. 1 CSP (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že od poslednej úpravy práv a povinností rodičov k maloletej N. nedošlo k takej zmene v pomeroch, či už na strane rodičov maloletej, alebo na strane maloletej N., ktoré by odôvodňovali zmenu ostatného rozhodnutia súdu o úprave ich práv a povinností k maloletej.

Konanie na odvolacom súde

6. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v zamietajúcej časti návrhu otca na určenie výživného na maloletú zo strany matky vo výške 800 eur mesačne od 1. mája 2022 napadol riadnym a včasným odvolaním otec maloletej s návrhom na jeho zmenu úplným vyhovením jeho návrhu vniac súd prvej inštancie, že tento vec nesprávne právne posúdil, čo malo za následok aj nesprávnosť samotného rozhodnutia o jeho návrhu [§ 365 ods. 1 písmeno h/ CSP].

7. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v zamietajúcej časti návrhu matky na zmenu zverenia maloletej napadla aj matka maloletej s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vniac súd prvej inštancie, že tento nesprávne zistil skutkový stav veci a nezaoberal sa dostatočne ani rozpormi, ktoré vyplynuli tak z aktuálneho konania, ako aj z konania, ktoré bolo uzavreté dohodou rodičov v októbri 2021.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolaní (§ 66 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie otca a odvolanie matky nie sú dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie je v odvolaní napadnutých častiach vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 a ods. 2 CSP). Zároveň rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. V odôvodnení rozsudku odvolací súd okrem iného uviedol, že nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a v odvolacom konaní ide o prejednanie právnej otázky a nie skutkovej, preto nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom). Odvolací súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie. Možnosť odvolacieho súdu rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania prevzal aj CSP. Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Válara Assalino v. Portugalsko z 20. apríla 2002) v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne

otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (najmä ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd prejednáva právne otázky).

10. Odvolací súd vyhodnotil, že nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu, a to najmä argumentácie ohľadom nemožnosti zmeny ostatného právoplatného rozhodnutia súdu o úprave práv a povinností rodičov k maloletej N. z dôvodu nepreukázania zmeny v pomeroch účastníkov konania, ktorá by nastala po 18. októbri 2021 (ostatnom právoplatnom rozhodnutí súdu o úprave práv a povinností rodičov k maloletej N.), a v dôsledku ktorej by bolo možné, ale aj potrebné, takéto rozhodnutie zmeniť. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predstretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Nakoľko tu však bol i nesúhlas otca a matky s takýmito dôvodmi a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami a podstatnými tvrdeniami účastníkov konania prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 CSP), pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považoval za potrebné doplniť nasledovné:

11. Pokiaľ ide o námietky o nesprávnom právnom posúdení veci uviedol, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/222/2009 zo dňa 26. februára 2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/4/2009).

12. Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie vec právne posúdil ako nárok rodičov a maloletej N. na zmenu rozsudku o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a o výžive maloletej v prípade zmeny pomerov, a to podľa § 121 a § 157 CMP, § 5 písm. a/ až i/, § 26, § 36 ods. 1, § 24 ods. 1, ods. 3, 4, 5 a ods. 6, § 62 ods. 1 až ods. 7 ZR a § 217 ods. 1 CSP berúc do úvahy, že ku zmene už právoplatného rozsudku o výchove maloletých detí a rozsahu vyživovacej povinnosti rodičov k nim môže dôjsť následným rozhodnutím súdu len za splnenia podmienky, že po skoršom rozhodnutí súdu došlo ku zmene pomerov, ktorá si bezpodmienečne vyžaduje zmenu takéhoto skoršieho rozsudku, a teda, že návrhu účastníka konania na zmenu už právoplatného rozsudku je možné vyhovieť len v tom prípade, ak bude takáto zmena pomerov v konaní skutočne aj hodnoverne preukázaná, že pretrvávajúci nedostatok v komunikácii rodičov nemá taký dopad, ktorý by odôvodnil zrušenie doposiaľ určenej formy starostlivosti (maloletá v starostlivosti oboch rodičov prospieva a ani jednému z rodičov nemožno na základe dokazovania vytknúť nedostatky v osobnej starostlivosti, respektíve marenie možnosti druhému rodičovi kontinuálne pokračovať v osobnej starostlivosti z dôvodu nedostatku informácií o maloletej, alebo problémy pri preberaní a odovzdávaní maloletej, vrátane jej vecí, nadviazanie na učenie maloletej a podobne), ďalej, že za zmenu v pomeroch nebolo možné považovať ani skutočnosť, že otec splatil svoje hypotekárne úvery a že cena za lietadlo bola vyplatená v sume 40.000 eur, nakoľko o týchto okolnostiach mala, či už matka, ale aj súd vedomosť aj v konaní (ktoré predchádzalo poslednej už právoplatnej úprave práv a povinností rodičov k maloletej), a že napokon z tých istých dôvodov nebolo možné za zmenu v pomeroch považovať okolnosť, že matka je jedinou akcionárkou spoločnosti N. E. E., K.E., v roku 2020 so ziskom 231.077,31 eura a že k vyplateniu tohto zisku došlo až na základe rozhodnutia valného zhromaždenia Spoločnosti. Súd pri rozhodovaní ďalej považoval za potrebné zohľadniť skutočnosť, že ak sa povinný vzdal podstatnej sumy peňazí a zároveň prevzal neprimeraný záväzok, tak na takéto okolnosti nemožno prihliadať v prospech osoby výživou povinnej pri určovaní rozsahu jej vyživovacej povinnosti, respektíve prihliadať na ne ako na okolnosti znamenajúce zmenu v pomeroch na strane povinného rodiča. Obdobne súd pri rozhodovaní ďalej považoval za potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že ak výživou povinný má výdavky, ktoré prevyšujú jeho príjmy, v dôsledku

čoho vznikla dôvodná pochybnosť o skutočnej sume úspor respektíve o skutočnej výške príjmov, je potrebné pri určení možností a schopnosti rodiča povinného prispievať na výživu maloletého dieťaťa zohľadniť aj potencialitu jeho príjmov. Odvolací súd takéto právne posúdenie veci súdom prvej inštancie považuje za správne. Súd prvej inštancie použil správne právne normy, ktoré správne vyložil a aj správne interpretoval. Námietky rodičov maloletej o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie preto odvolací súd považoval za nedôvodné.

13. Odvolací súd na záver vyslovil, že neobstoí ani námietka matky o nesprávne zistenom skutočnom stave súdom prvej inštancie, a to pre jej len všeobecnosť znemožňujúcu odvolaciemu súdu bez ďalšieho odvolací prieskum jej opodstatnenosti. Z takejto všeobecnej námietky totiž nie je možné zistiť, ktoré skutkové okolnosti rozhodné pre rozhodnutie vo veci súd prvej inštancie podľa názoru matky nesprávne zistil. Odvolací súd bol naopak toho názoru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o návrhu matky na zmenu zverenia maloletej a z takto vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav (že už v čase ostatného rozhodovania súdu o zverení maloletej do osobnej starostlivosti rodičov boli medzi rodičmi problémy v komunikácii vyžadujúce si psychologické poradenstvo a terapiu, ktorým sa rodičia dobrovoľne aj podrobili, pričom tento stav pretrváva doposiaľ, a to bez jeho posunu, či už v pozitívnom, alebo negatívnom smere s tým, že naďalej existuje aj záujem oboch rodičov o psychologické poradenstvo a terapiu, ktorej sa môžu zúčastniť aj bez ingerencie súdu) a že na takto zistený skutkový stav súd správne aplikoval a aj interpretoval správny právny predpis. Na takomto závere nič nemení ani SMS komunikácia predkladaná matkou spolu s odvolaním, nakoľko táto medzi rodičmi prebehla ešte pred rozhodnutím súdu o schválení ich rodičovskej dohody a vo svojej podstate preukazovala len už súdom posudzované a vyhodnotené problémy rodičov v ich vzájomnej komunikácii.

Dovolanie

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal otec maloletej dovolanie vo výroku I. a to len v časti, v ktorej rozhodoval o návrhu otca na zmenu vyživovacej povinnosti k maloletej, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žiadajúc, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ CSP namietal, že mu bola odňatá možnosť riadne vo veci konať a bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, súčasťou ktorého je aj právo na vyjadrenie sa ku všetkým dôkazom a skutočnostiam týkajúcim sa konania a na riadne, presvedčivé a preskúmateľné odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom konajúci súd zdôvodní prečo postupoval tak, ako postupoval, a tiež uvedie svoje právne posúdenie veci a hodnotenie skutočností, ktoré boli v konaní zistené.

16. Odvolací súd na jednej strane v bode 1. odôvodnenia svojho rozsudku uvádza, že: „Rozsudkom súd prvej inštancie návrh matky a vzájomný návrh otca zamietol (výrok I.).“, ale podľa výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie bolo rozhodnuté, že: „I. Súd návrh otca a vzájomný návrh matky zamietla.“. Teda odvolací súd v cit. časti odlišne od súdu prvej inštancie identifikoval a označil predmet konania (správne má byť uvedené, že sa konalo „o návrhu otca“, a ktorý účastník podal následne v začatí konaní protinávrh (správne malo byť uvedené, že sa konalo „o protinávru matky“).

17. Dovolateľ poukázal, že jedným zo základných práv účastníkov konania, je aj právo vyjadrovať sa k vykonanému dokazovaniu. Predpokladom uplatnenia takéhoto práva však je, že súd rešpektujúc zákonom predpísaný postup, vytvorí príslušné podmienky na to, aby svoje práva mohli uplatniť, čo sa v tejto veci nestalo. Odvolací súd v konaní, ktoré bolo ukončené vydaním rozsudku, rozhodol bez nariadenia pojednávania, pričom v bode 8.1 rozsudku aj výslovne uviedol, že: „Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie právnej otázky a nie skutkovej, nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom).“. Dovolateľ má ale za to, že k takémuto postupu - rozhodnutiu o odvolaní bez

nariadenia pojednávania - neboli splnené zákonné predpoklady, pretože napriek tomu ako odvolací súd uvádzal, v skutočnosti takto nepostupoval, ale vo veci sám vykonával dokazovanie novými dôkazmi, ktoré predložila matka, teda odvolací súd doplnil dokazovanie novými dôkazmi a tieto dôkazy vyhodnocoval, o čom svedčí obsah bodu 15. odôvodnenia rozsudku: „Na takomto závere nič nemení ani SMS komunikácia predkladaná matkou spolu s odvolaním, nakoľko táto medzi rodičmi prebehla ešte pred rozhodnutím súdu o schválení ich rodičovskej dohody a vo svojej podstate preukazovala len už súdom posudzované a vyhodnotené problémy rodičov v ich vzájomnej komunikácii.“.

18. Odvolací súd teda podľa dovolateľa postupoval procesne nesprávne a vec aj nesprávne právne posúdil tým, že nesprávne aplikoval § 385 ods. 1 CSP, keďže nenariadenie pojednávania odôvodnil tým, že „odvolací súd nevstupoval do modifikácie skutkového stavu“.

19. Okrem nesprávneho právneho posúdenia zo strany odvolacieho súdu podľa dovolateľa došlo aj k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že nebolo nariadené zákonom vyžadované pojednávanie, na ktorom by sa mohol zúčastniť a vyjadriť sa k dokazovaniu vykonanému (novými dôkazmi) odvolacím súdom. V tejto súvislosti naformuloval v dovolaní otázku: Je možné, resp. v súlade s princípmi zákonného a spravodlivého procesu a poskytnutia primeranej právnej ochrany v odvolacom konaní (najmä ak predmetom konania je odvolanie proti výrokom rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej) rozhodnú bez nariadenia pojednávania aj v prípade, ak odvolací súd vykoná a vyhodnotí dôkazy predložené ako nové dôkazy spolu s odvolaním, ak na základe vyhodnotenia týchto nových dôkazov zo strany odvolacieho súdu je jediným argumentom, že tieto nemodifikujú skutkový stav oproti stavu zistenému súdom prvej inštancie?.

20. Dovolateľ ako ďalší dôvod dovolania označil aj záver odvolacieho súdu: „...súd mal pri rozhodovaní vyhodnotiť príjem matky vo výške 197.726 eur za rok 2021 a vo výške 43.905,85 eura za rok 2022 ako zmenu pomerov na jej strane odôvodňujúcu v jej neprospech zmenu ostatného rozhodnutia súdu o rozsahu vyživovacej povinnosti rodičov k maloletej N.“ (bod 14. rozsudku odvolacieho súdu), pre (ne)správnosť právneho posúdenia otázky, či v predmetnej veci došlo alebo nedošlo k právne relevantnej zmene majetkových pomerov matky maloletej v súvislosti s vyplatením zisku/dividend za roky 2021 a 2022 - zo ziskov spoločnosti N. E. E., K.E.. Tvrdiac, že v priebehu konania na súde prvej inštancie a následne na odvolacom súde, navrhoval rozhodnúť o zmene vyživovacej povinnosti k maloletej dcére, poukazujúc na zmenu majetkových pomerov matky maloletej, o. i. ako jedinej akcionárky spoločnosti N. E. E., K.E.. Posledné relevantné rozhodnutie predstavoval rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 18. októbra 2021, teda tento deň predstavuje hranicu pre posudzovanie zmien majetkových a iných relevantných pomerov (v tomto prípade konkrétne matky), ktoré by mohli mať vplyv na zmenu rozhodnutia o určení vyživovacej povinnosti k maloletej dcére. Poukázal na nesprávny záver odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že neboli zistené také zmeny pomerov, ktoré by si vyžadovali/odôvodňovali zmenu (bod 12.6 odôvodnenie rozsudku: Súd prvej inštancie vec právne posúdil ako nárok rodičov a maloletej na zmenu rozsudku o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a o výžive maloletej v prípade zmeny pomerov, a to pod a § 121 a § 157 CMP, § 5 písm. a) až i), § 26, § 36 ods. 1, § 24 ods. 1, ods. 3, 4, 5 a ods. 6, § 62 ods. 1 až ods. 7 ZR a § 217 ods. 1 CSP berúc do úvahy, že ku zmene už právoplatného rozsudku o výchove maloletých detí a rozsahu vyživovacej povinnosti rodičov k nim môže dôjsť následným rozhodnutím súdu len za splnenia podmienky, že po skoršom rozhodnutí súdu došlo ku zmene pomerov, ktorá si bezpodmienečne vyžaduje zmenu takéhoto skoršieho rozsudku, a teda, že návrhu účastníka konania na zmenu už právoplatného rozsudku je možné vyhovieť len v tom prípade, ak bude takáto zmena pomerov v konaní skutočne aj hodnoverne preukázaná.... Odvolací súd takéto právne posúdenie veci súdom prvej inštancie považuje za správne. Súd prvej inštancie použil správne právne normy, ktoré správne vyložil a aj správne interpretoval. Námietky rodičov maloletej o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie preto odvolací súd považuje za nedôvodné.“.

21. Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu (aj súdu prvej inštancie), že pri aplikácii právnych noriem týkajúcich sa skúmania „zmeny pomerov“ rodiča (matky), posudzovali situáciu vytrhnutú z celkového kontextu, skúmali a hodnotili iba izolovaný vývoj ziskov akciovej spoločnosti, ale vôbec neskúmali

majetkové pomery matky ako celok, tzn. majetkové pomery v absolútnom hodnotovom vyjadrení v porovnaní s hodnotou (stavom) v čase vydania predošlého rozsudku. Dovolateľ je presvedčený, že pri správnom právnom posúdení by odvolací súd mal dospieť k záveru, že v skutočnosti sa zmenili pomery tak, že matka nadobudla ďalšie príjmy (minimálne) vo výške 241.631,85 eur. Teda hoci by aj zo zdroja v podobe zisku (dividend), t. j. v relatívnom vyjadrení, matka nadobudla menej (v časovom a vecnom súvisi k ziskom za jednotlivé roky 2021 a 2022), než ako z tohto istého zdroja príjmov získala v časovom a vecnom súvisi za rok 2020, v absolútnom vyjadrení jej majetok vzrástol o takmer štvrt' milióna eur v porovnaní so stavom ku dňu 18. októbru 2021. Tieto rozdiely a logické súvislosti však konajúce súdy nevzali do úvahy, nerozlišovali medzi nimi, čo sa v konečnom dôsledku prejavilo tak, že vec nesprávne právne posúdili pokiaľ ide o posudzovanie a zodpovedanie právnej otázky, či došlo alebo nedošlo k zmene pomerov na strane matky. Teda, ak v čase posledného predošlého rozsudku (18. októbra 2021) súd kalkuloval s položkou príjmu matky v podobe zisku za rok 2020 vo výške 231.077,31 eur, tak napriek tomu, že za roky 2021 a 2022 nedosiahli zisky takúto výšku, a teda v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (13. apríla 2023), resp. odvolacieho súdu (20. decembra 2023) celková hodnota majetku matky nevzrástla až o cca pol milióna eur - ak by sme hypoteticky prijali interpretáciu konajúcich súdov, že by zisky za jednotlivé roky museli byť vždy o niečo vyššie ako za bezprostredne predchádzajúci rok, napriek tomu ale hodnota majetku matky vzrástla v porovnaní so stavom k 18. októbru 2021 o ďalších 241.631,85 eur - teda k zvýšeniu príjmov.

22. Odôvodnenie rozsudku je teda aj vnútorne rozporné, nekonzistentné, nepresvedčivé, a teda právne neudržateľné. Zhodnotiac vyššie uvedené skutočnosti a dôvody, má dovolateľ, že boli naplnené kritériá prípustnosti dovolania, a že preukázal aj existenciu konkrétnych dôvodov na jeho podanie.

23. Dovolateľ v rámci dovolania vymedzil aj právne otázky, pri ktorých má za to, že o nich doposiaľ nebolo v praxi odvolacieho súdu rozhodnuté:

1. (s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP): Je možné, resp. v súlade s princípmi zákonného a spravodlivého procesu a poskytnutia primeranej právnej ochrany v odvolacom konaní (najmä ak predmetom konania je odvolanie proti výrokom rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej) rozhodnúť bez nariadenia pojednávania aj v prípade, ak odvolací súd vykoná a vyhodnotí dôkazy predložené ako nové dôkazy spolu s odvolaním, ak na základe vyhodnotenia týchto nových dôkazov zo strany odvolacieho súdu je jediným argumentom, že tieto nemodifikujú skutkový stav oproti stavu zistenému súdom prvej inštancie?

2. (s poukazom na ust. § 26 ZR, § 78 ods. 1 a ods. 3 ZR, § 121 CMP a § 157 CMP: Je možné, pri skúmaní „pomerov (účastníka konania - rodiča, ktorému má byť uložená vyživovacia povinnosť k maloletému dieťaťu)“, resp. „zmeny pomerov“ (dotknutého rodiča) skúmať a posudzovať iba relatívne zmeny príjmov pochádzajúce z konkrétneho zdroja, bez toho, aby súd zároveň preskúmal a vyhodnotil situáciu z hľadiska porovnania absolútnych hodnôt v porovnaní so stavom v čase posledného rozhodnutia? Inak povedané, možno len na základe zistenia o medziročnej klesajúcej tendencii jedného z príjmov (pod a pôvodu/zdroja), vylúčiť záver, že v absolútnom vyjadrení sa majetkové pomery mohli zmeniť (zlepšiť), a to až do tej miery, že pôjde o zmenu pomerov, ktorá by mohla byť dôvodom na zmenu existujúceho rozhodnutia - v kontexte veci samej o uloženie novej a/alebo zvýšenie už existujúcej vyživovacej povinnosti rodiča k maloletému dieťaťu?

3. (taktiež s poukazom na ust. § 26 ZR, § 78 ods. 1 a ods. 3 ZR, § 121 CMP a § 157 CMP: Majú sa pri posudzovaní a pri skúmaní „pomerov (účastníka konania - rodiča, ktorému má byť uložená vyživovacia povinnosť k maloletému dieťaťu)“, resp. „zmeny pomerov“ (dotknutého rodiča), brať do úvahy pomery, resp. ich zmeny v členení na iné (kratšie) obdobia, alebo sa majú skúmať vždy za celkové obdobie od stavu ku dňu posledného rozhodnutia do stavu vydania rozhodnutia v prejednávanej veci?

4. (taktiež s poukazom na ust. § 26 ZR, § 78 ods. 1 a ods. 3 ZR, § 121 CMP a § 157 CMP: Je vôbec relevantné pre rozhodnutie o tom, či došlo k zmene pomerov, skúmať priebežné zmeny v čase odo dňa vydania posledného rozhodnutia do dňa vydania rozhodnutia v aktuálne prejednávanej veci (t. j. dynamika pomerov), alebo má súd zisťovať porovnávať iba celkový stav pomerov (napr. celkovú hodnotu majetku/príjmov) ku dňu posledného rozhodnutia a následne ku dňu vydania rozhodnutia v prejednávanej veci (t. j. statický stav)?

24. Vzhľadom na uvedené, navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 13CoP/33/2023 zo dňa 20. decembra 2023 v celom rozsahu a vec mu vrátil na nové konanie. Žiaden účastník nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

25. Matka sa k podanému dovolaniu vyjadrila tak, že ho považuje iba za ďalší pokus otca maloletej vo všetkom presadiť svoj názor, svoje postoje, stanoviská a rozhodnutia. Je názoru, že tu nie sú dôvody dovolania dané, keďže súdmi bolo konštatované, že k zmene pomerov účastníkov neprišlo tak, že by bolo potrebné zmeniť pôvodné rozhodnutie súdu po tak krátkom čase.

26. Opatrovník maloletej sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Rozhodnutie dovolacieho súdu

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ustanovenie § 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (ustanovenie § 427 ods. 1 CSP) otec maloletej zastúpený v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ustanovenie § 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (ustanovenie § 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa ustanovenia § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

28. Dovolací súd sa v prvom rade vysporiadal s námietkou dovolateľa, ktorá spočíva v procesnej vade namietanej v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorú vzniesol v podanom dovolaní, a ktorou namieta skutočnosť, že odvolací súd vykonal dokazovanie, ktoré nebolo vykonané pred súdom prvej inštancie a zo strany odvolacieho súdu nebol dodržaný postup podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo na prejednanie odvolania nariadené pojednávanie, na ktorom sa malo vykonať dokazovanie, na základe ktorého si odvolací súd ustálil skutkový stav, ktorým sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal.

29. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého na prejednanie odvolania odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

30. K otázke viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie existuje aj ustálená judikatúra, v zmysle ktorej:

I. Predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. septembra 2010, sp. zn. 5Cdo/131/2009).

II. Odvolací súd musí zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie, ak vykonané dôkazy mali byť podľa názoru druhoinštančného súdu hodnotené odlišne, ako sa stalo v konaní pred súdom prvej inštancie (viď napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 9. septembra 2014, sp. zn. II. ÚS 506/2013).

III. Odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Táto zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimku z tejto zásady predstavuje prípad, v ktorom odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje. Urobí tak v prípade, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak sa má vykonať pred odvolacím súdom dokazovanie, je potrebné nariadiť pojednávanie. Touto úpravou sa sleduje dôsledné rešpektovanie procesných práv strán sporu. Z hľadiska skutkového stavu možno uviesť, že pokiaľ odvolací súd vychádza z iných skutkových záverov ako súd prvej inštancie, musí jeho rozhodnutiu predchádzať pojednávanie, na ktorom sa zopakujú dôkazy alebo sa dokazovanie doplní vykonaním ďalších dôkazov (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2018, sp. zn. 2Obdo/33/2017).

31. V prejednávanej veci podľa dovolacieho súdu nastala iná procesná situácia. Odvolací súd síce rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď vo veci vyhlásil 20. decembra 2023 verejne

rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Ale podľa obsahu listinného spisu a samotného rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd jednak vo veci nezopakoval ani nedoplnil dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie, preto bol odvolací súd pri prejednaní odvolania viazaný skutkovým stavom, tak ako ho na základe vykonaného dokazovania ustálil súd prvej inštancie. Odvolací súd tak svoje rozhodnutie nezaložil na iných skutkových okolnostiach než súd prvej inštancie o čom svedčí aj bod 15. odôvodnenia rozsudku: „.... Na takomto závere nič nemení ani SMS komunikácia predkladaná matkou spolu s odvolaním, nakoľko táto medzi rodičmi prebehla ešte pred rozhodnutím súdu a schválení ich rodičovskej dohody (v ostatnom konaní) a vo svojej podstate preukazovala len už súdom posudzované a vyhodnotené problémy rodičov v ich vzájomnej komunikácii.“, v ktorom zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, že sa sms komunikáciou nezaoberal pre jej nerelevantnosť v prebiehajúcim konaní.

32. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd svojim zvoleným procesným postupom zákonnú úpravu (§ 383 CSP) neporušil (§ 384 ods. 1 CSP), keď nenariadil odvolacie pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP), pretože dokazovanie nevykonával (nezaoberal sa obsahom sms komunikácie).

33. Dovolací súd zároveň k vytýkanej chybe v bode 1. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, konštatuje, že tu prišlo k zrejmej nesprávnosti v písaní, ktorú je možné napraviť odvolacím súdom vydaním opravného uznesenia podľa § 224 CSP v spojení s § 427 ods. 1 CSP.

34. Dovolateľ podal dovolanie aj podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

35. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

36. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

37. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (v prejednávanej veci § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

38. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku doposiaľ neriešenú dovolacím súdom a b/ uviesť, ako

by mala byť táto otázka správne riešená.

39. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napádané rozhodnutie, nie je preto v zmysle ustanovenia, o ktorom je reč, rovnako relevantná.

40. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľ formuloval nasledovné právne otázky:

1. Je možné, pri skúmaní „pomeroz (účastníka konania - rodiča, ktorému má byť uložená vyživovacia povinnosť k maloletemu dieťaťu)“, resp. „zmeny pomeroz“ (dotknutého rodiča) skúmať a posudzovať iba relatívne zmeny príjmov pochádzajúce z konkrétneho zdroja, bez toho, aby súd zároveň preskúmal a vyhodnotil situáciu z hľadiska porovnania absolútnych hodnôt v porovnaní so stavom v čase posledného rozhodnutia? Inak povedané, možno len na základe zistenia o medzioročnej klesajúcej tendencii jedného z príjmov (podľa pôvodu/zdroja), vylúčiť záver, že v absolútnom vyjadrení sa majetkové pomery mohli zmeniť (zlepšiť), a to až do tej miery, že pôjde o zmenu pomeroz, ktorá by mohla byť dôvodom na zmenu existujúceho rozhodnutia - v kontexte veci samej o uloženie novej a/alebo zvýšenie už existujúcej vyživovacej povinnosti rodiča k maloletemu dieťaťu?

2. (taktiež s poukazom na ust. § 26 ZR, § 78 ods. 1 a ods. 3 ZR, § 121 CMP a § 157 CMP: Majú sa pri posudzovaní a pri skúmaní „pomeroz (účastníka konania - rodiča, ktorému má byť uložená vyživovacia povinnosť k maloletemu dieťaťu)“, resp. „zmeny pomeroz“ (dotknutého rodiča), brať do úvahy pomery, resp. ich zmeny v členení na iné (kratšie) obdobia, alebo sa majú skúmať vždy za celkové obdobie od stavu ku dňu posledného rozhodnutia do stavu vydania rozhodnutia v prejednávanej veci?

3. (taktiež s poukazom na ust. § 26 ZR, § 78 ods. 1 a ods. 3 ZR, § 121 CMP a § 157 CMP: Je vôbec relevantné pre rozhodnutie o tom, či došlo k zmene pomeroz, skúmať priebežné zmeny v čase odo dňa vydania posledného rozhodnutia do dňa vydania rozhodnutia v aktuálne prejednávanej veci (t. j. dynamika pomeroz), alebo má súd zisťovať porovnávať iba celkový stav pomeroz (napr. celkovú hodnotu majetku/príjmov) ku dňu posledného rozhodnutia a následne ku dňu vydania rozhodnutia v prejednávanej veci (t. j. statický stav)?

41. Dovolací súd konštatuje, že úprava a stanovenie výšky výživného pri striedavej osobnej starostlivosti má svoje osobitosti. Preto aj dovolateľom formulované otázky majú zmiešanú povahu tzv. skutkovo-právnej otázky. Ich analýzou možno dospieť k záveru, že pri stanovení výšky výživného je rozhodujúcim najmä pomer času, v ktorom majú rodičia tráviť čas so svojím dieťaťom a samozrejme popri tom v zmysle zákonných kritérií pre určenie výživného je potrebné prihliadnuť jednak na schopnosti a možnosti rodičov a následne na ich majetkové pomery. Tým čo je rozhodujúce z pohľadu korektného riešenia dovolaním nastolených otázok je na jednej strane určená osobná starostlivosť o maloleť (táto otázka nie je dovolaním napadnutá) a na strane druhej skúmanie existencie rozhodujúceho zákonného kritéria pre prípadné zásahy do už existujúceho súdneho rozhodnutia týkajúcej sa maloletej, ktorým je práve podstatná zmena pomeroz (klausula „rebus sic stantibus“).

42. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/91/2019) za zmenu pomeroz možno považovať podstatnú zmenu v okolnostiach rozhodných pre vydanie súdneho rozhodnutia, ktorého zmena sa navrhuje, ku ktorej možno dospieť porovnaním stavu existujúceho v čase vydania pôvodného súdneho rozhodnutia a stavu v čase po jeho vydaní.

43. Odpoveďou na položené otázky v zmysle už existujúcej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/91/2019) je, že rodinný súd pri skúmaní či prišlo k podstatnej zmene pomeroz pri výživnom vychádza zo súhrnu poznatkov o možnostiach a schopnostiach každého z

rodičov maloletej, ako aj z aktuálnych majetkových pomerov výživou povinných rodičov maloletej, a skúma zároveň odôvodnené potreby výživou oprávneného dieťaťa, a to všetko v čase pôvodného rozhodovania súdu, v čase rozhodovania o zmene a i v časovom úseku medzi nimi .

44. Súd zistené skutočnosti komplexne zhodnotí a vyvodí záver, ktoré čiastkové zmeny zakladajú zmenu pomerov či už na strane rodičov alebo na strane maloletej, a v akom smere a rozsahu. Rozhodujúcim je tu porovnanie pomerov existujúcich ku dňu vyhlásenia ostatného rozhodnutia súdu, keďže v konaniach primárne sa riadiacich ustanoveniami CMP je pre rozsudok rozhodujúci čas jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 veta prvá CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP) s rozhodujúcimi zmenami v možnostiach oboch rodičov, aj ich schopnostiach, ktoré boli ku dňu následného súdneho rozhodnutia vyššie uvedeným postupom relevantne súdom zistené.

45. Nepripustný je preto stav vyhýbania sa súdom zisteniu takejto zmeny (a aj odôvodneniu, v čom spočíva a kedy nastala), ako aj iný stav konštatovania zmeny pomerov až k času, v ktorom odpadá potreba riešenia niektorých otázok (napr. počítania zročného výživného). Jediným obmedzením (nech aj tu v zákone vyjadreným len implicitne) je tu pritom nemožnosť prihliadania (v rámci ustaľovania zmeny pomerov) na také okolnosti, ktorých nástup treba datovať ešte do obdobia pred vydaním rozhodnutia majúceho sa v novom konaní zmeniť, pretože pristúpenie v tomto na opak by znamenalo možnosť nápravy inak než za pomoci opravných prostriedkov aj nedostatkov skoršieho konania a rozhodnutia vydaného v takom konaní.

46. Práve časové hľadisko zmeny pomerov spolu s tým, že medzi nástupom zmeny tvoriacej podklad pre vydanie nového rozhodnutia a časom vydania takéhoto rozhodnutia je vždy určitý časový rozostup, spôsobuje i jeden z následkov akcentovaných aj dovolaním v prejednávanej veci, ktorým je to, že právny stav (zakladaný existenciou súdneho rozhodnutia) spravidla len s istým oneskorením reaguje na už skôr vzniknutý stav faktický (pričom možnými sú aj výnimky, o tie ale pri rozhodovaní o výživnom nejde a ísť nemá).

47. Odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku sa s uvedenými kritériami vysporiadal, posúdil relevantné pomery rodičov v ostatnom rozhodnutí súdu (v tejto veci bola schválená dohoda rodičov) a zaoberal sa otázkou či prišlo k zmene pomerov podstatnej pre prípadnú zmenu rozhodnutia rešpektujúc judikatúru a Zákomom o rodine v § 26, § 78 ods. 1 a 3 stanovené zákonné podmienky a tiež prihliadnuc na to, že ostatné rozhodnutie súdu (rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 19P/104/2020) malo charakter schválenej dohody rodičov maloletej.

48. Vzhľadom k tomu, že otázky, ktoré formuloval otec v podanom dovolaní nie sú otázky dovolacím súdom neriešené, dospel dovolací súd k záveru, že (ani) na podklade dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum pre jeho neprípustnosť a dovolanie s poukazom na § 447 písm. f/ CSP odmietol.

49. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

50. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.